HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

לטומאת ביתו. שמא מס יזקק לטמאתו ותרומה דס בשעת ביאה ומטמא טומאת שבעת ימים כמשפט בועל נדה ולא יכול לעבוד ביום הכפורים: **זה ווה.** כהן ביום הכפורים וכהן דפרה: **לל שבעה.** ימי דהפרשה: **מכל חטאותם אשר שם.** מכל פרה ופרה היו נותנין קצת למשמרת מן האפר בחיל כך שניו בזמכתא פרה (פ"ג מסנה ט). **ואני שמעתי** ג) אפר פרה של מסה לא כלה: **דהואי נמי הזאה.** בפרישה דמלואים כל ז' דכתיב (ויקרא ח) ויז על אהרן וגו' וכתיב שבעת ימים ימלא את ידם כל ז' עשה להם כמוך יום הרחמון: **ומלואים דס.** הזאת מלואים של דס דכתיב: **דתני ר' חייא בו'.** לקמיה בשמעתין מייתי לה: **מעלה בעלמא.** בפרה כדאמרן ביומ"כ לכבוד כניסת מחנה שכינה: **תניא כוותיה דרבי יוחנן.** דליף ממלואים: **דריש לקיש.** דליף מסיני: **בזאת.** דקרא ימירא הוא כדלקמן למדרש ביה ודלוש ביה כאי בזאת התורה האמורה בענין במקום אחר יבא אהרן אל הקדש: **מאי היא.** בחאת ענין: **ושמש יום אחד.** עבודת שמיני הוטלה עליו שנאמר (ויקרא ט) קרב אל המזבח: **לאפוקי לדוקים.** שהיו מצנין עבודת קטורת יום"כ כדלקמן בהוליכו לו (דף נג.) שהיו נותנין הקטורת על האש בחוץ ואחר כך מכניסים: **ועשה ממפרישים.** לא מקרא ילף לה אלא מעלה בעלמא: **לחנוכו.** ללמדו: **לאחרת.** לאחר מעשה: **מאי בזאת.** לשון נקבה פר ואיל דכתיבי בתריה ללו נקיבות הן: **שמע מינה.** בענין מלואים ופרישה לשון נקבה: **הרי גדול קמא.** אהרן לבדו כל ימיו אבל (ו) דורות הבאים לא תהוג אלא נאחר אלא לדידך דילפת מסיני מי הואי אמר ליה ולטעמיך מי ניחא במלואים דם הכא מים הא לא קשיא דתני רבי חייא נכנסו מים תחת דם אלא לדידך הזאה בסיני מי הואי אמר ליה מעלה בעלמא תניא כוותי' דרבי יוחנן תניא כוותיה דריש לקיש תניא כוותיה דר' יוחנן [1]בזאת יבא אהרן אל הקדש במה שאמור בענין מאי היא בענין דמלואים ומה אמור בענין דמלואים אהרן פירש שבעה ושמש יום אחד ומשה מסר לו כל שבעה כדי לחנכו בעבודה ואף לדורות כהן גדול פורש שבעה ומשמש יום אחד ושני תלמידי חכמים מתלמידיו של משה לאפוקי צדוקין מוסרין לו כל שבעה כדי לחנכו בעבודה מכאן אמרו שבעת ימים קודם יוה"כ מפרישין כהן גדול מביתו ללשכת פרהדרין וכשם שמפרישין כ"ג כך מפרישין כהן השורף את הפרה ללשכה שעל פני הבירה צפונה מזרחה ואחד זה ואחד זה מזין עליו כל שבעה מכל חטאות שהיו שם ואם תאמר במלואים דם הכא מים אמרת נכנסו מים תחת דם ואומר [2]כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר עליכם לעשות אלו מעשה פרה לכפר אלו מעשה יוה"כ והאי בזאת מיבעי ליה לגופיה בפר בן בקר לחטאת ואיל לעולה אמרי אי לקרבן לחודיה לימא קרא בזה או באלה מאי בזאת שמעת מינה תרתי מאי ואומר וכי תימא יוה"כ קמא הוא דבעי פרישה כדאשכחן במלואים אבל ביוה"כ דעלמא לא אי נמי כ"ג קמא הוא דבעי פרישה אבל כ"ג בעלמא לא ת"ש כאשר עשה וכו' תניא כוותיה דריש לקיש משה בענן ונתכסה בענן ונתקדש בענן כדי לקבל תורה לישראל בקדושה שנאמר [3]וישכון כבוד ה' על הר סיני זה היה מעשה אחר עשרת הדברות שהיו תחלה לארבעים יום דברי רבי יוסי הגלילי ר"ע אומר וישכון כבוד ה' מראש חודש

תנא בפרק ד' (הערל) (יבמות דף עד:) דסבירא ליה לתפילו מדתניא לא תותר בטבול יום אלא דטמא מת דכתב בהדיה פרשה וטבול יום דשרץ דתני בק"ו מטומאת מת מ"ל לדידיה בועל נדה לא תהי בקל וחומר דתיכף למיפרך מה לטמא מת שניו מטמא מגע ומשא כעלין כבועל נדה ומטמא ריב"ז כוותיה סבירא ליה:

נכנסו מים תחת דם. דלמו לגמרי דרשה גמורה היא הא דגמרי ממלואים אלא מסתברא דמעלה בעלמא דעיקר קרא דכתיב עשה ביום הזה יש לפרש דיום רחמון של ז' ימי המלואים אמר להם כאשר עשה ביום הזה הוא ה' לעשות כל ז' ימי המלואים וכן פרש"י פשוטו בפירוש חומש וכיון דמסתברא בעלמא הוא אין לחוש אי ממרינן נכנסו מים תחת דם: **הזאה** בסיני מי הוה. ופ"ת והא הוה בסיני הזאת דם דכתי' (שמות כד) ויקח משה את הדם ויזרק על העם ויש לומר חותה זריקה לא על היתה בשביל טהרה שהרי לא על משה לבדו מזרק אלא על כל העם אלא דם הבריות הוה דכתיב (שם) הנה דם הברית אשר כרת ה' עמכם אי נמי ס"ק הזאה כל ז' בסיני מי הוה ותימה לי לדלקמן בפירקין (דף ח.) ממרינן אחד זה ואחד זה מזין עליו כל ז' ומסיק דלבד משבת ויש לומר במלואים הוי הזאה כל ז' אבל ביום הכפורים בדורות המתרומים גזרו על הזאה משום שבות ומקרוב בשבת ותימה לי דלקמן מפרש דמשון שמע שליחי שני שמע שליחי וכו' ומנא ליה דגמרא דטעמא דרבי מאיר משום משבת משום דימא משום דגמר ממלואים דהוי הזאה כל ז' ושמע רבי יוסי ברבי חנינא דתניא דלקמן סבירא ליה כרים לקים לא גמר ממלואים אלא מעלה בעלמא משום ההיא משבת דשון שמע שליחי וכו' אי נמי יש לומר לפילו מאן דגמר ממלואים סבירא ליה דקרא משמעתא בעלמא ול"ל אי לאו דתיכף טטמא קשה לה הוו מצרכי רבנן הזאה להכי מיטטרך לפרושי טטמא: **תניא** כוותיה דריש לקיש. דרבי יוסי הגלילי ס"ל כוותיה תימה לי וכרבי יוחנן נמי מי לא תניא הא ר"ע ס"ל כר' יוחנן דלא יליף מסיני וי"ל כבר מייתי לעיל תניא כוותיה דרבי יוחנן דלעיפא מינה דמתניתין שמעת כרבי יוחנן והדר קתני תניא נמי כוותיה דרים לקים תיתיכא תניא דסבר כוותיה תימה לי מאי קא מייתי מהא תניא כוותיה דרים לקים דילמא רבי יוחנן אמר לך מפי הגבורה שמעתם אפילו כרבי יוסי הגלילי דעד כאן לא קאמר ר' יוסי הגלילי אלא בסיני הכי הוה אבל לדורות לא גמרינן מינה לומר דתסגי בפרישת שבעה ימים כמו בסיני כדאמר רשב"ל אלא צריך פרישה שבעה ימים כמו במלואים וי"ל כיון דמשכחת ר' אלעזר דקאמר בסמוך ויקרא אל משה [משה] וכל ישראל עומדים וכו' והיינו כר"ע אלמא כרבי עקיבא דרים ליה לקראי מסתמא משמיה דר' יוחנן דריה אמרה ואף על גב דלא אמרה משמיה דרבי יוחנן משכחת נמי בס"פ המפה רבה (יבמות דף נ:) כי האי גוונא גזל רבי אלעזר אמר לשמעתיה ולא אמרה משמיה דרבי יוחנן מיקפד ר' יוחנן וכו' עד אף ר"ש תלמידך יושב ודורש והכל יודעים שמורתן היא אם כן רבי יוחנן דריש להו לקראי כר"ע:

נמקום

ג) לקמן מ., ב) [במד"כ יט ו], ג) [ע"ז], ד) [ל"ל כל הזמים (יח:)],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כר"ג וכו' אבל בדורות: (ב) שם ד"ה זה היה מעשה כל"ל:

תום' ישנים

הזאה בסיני מי הואי. וא"ת לדידיה נמי ללא יליף פרישת פרה מקרא הזאה דבפרה מנא ליה. וי"ל דגבי פרה ניחא ליה משום [מעלה] דכתיה מעלות היו בפרה, אבל כאן לא היו מתקנין הזאה מלבם. **בזאת יבא אהרן.** בירושלמי [פ"ק ה"ב] מפרש דאותה פרשה מדברת במלואים שמזכיר במיתת בני אהרן שהיתה במלואים. ושני תלמידי חכמים. נתא סגי, אלא טובים השנים מן האחד. ת"ש **כאשר עשה** ביום הזה. מכאן לכפר מוקמינן ליה ביום הכפורים לדורות.

1. בְּזֹאת יָבֹא אַהֲרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ בְּפַר בֶּן בָּקָר לְחַטָּאת וְאַיִל לְעֹלָה:
ויקרא טז ג
2. כַּאֲשֶׁר עָשָׂה בַּיּוֹם הַזֶּה צִוָּה יְיָ לַעֲשׂת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: ויקרא ח לד
3. וַיִּשְׁכֹּן כְּבוֹד יְיָ עַל הַר סִינַי וַיְכַסֵּהוּ הֶעָנָן שֵׁשֶׁת יָמִים וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִתּוֹךְ הֶעָנָן: שמות כד טז